# SURINAAMSCH WEEKBLAD.

**1859.** **Zondag 28 Augustus** **N°. 35.**


**PARAMARIBO, 27 AUGUSTUS 1859.**

De verjaardag van Z. K. H. WILLEM ALEXANDER KAREL HENDRIK FREDERIK, tweede zoon des Konings, is eergister op de gewone wijze herdacht geworden.

Bij het ter perse leggen dezes ontvangen wij per de koloniale schoener *Coronie* het berigt, dat bij het vertrek van dien bodem van Demerary des namiddags 3 ure van den 24n. dezer via Coronie naar herwaarts, de Europesche brievenmaal aldaar nog niet was aangekomen.

Onze Oud Gouverneur S c h i m p f en familie zijn er door eene Commissie van notabelen en eene Eerewacht bij hunne landing ontvangen.

Het armwezen is een tak van algemeen bestuur, dat in Nederland meer dan elders de algemeene belasting gaande maakt, sinds het in verband staat tot eene der hoofddeugden van het Nederlandsche volks-karakter, nl. de weldadigheid. Uit dien hoofde is het interessant na te gaan, welke uitkomsten de verrigtingen aangaande het armbestuur over 1857 gehad hebben, over welke de regering dezer dagen een uitvoerig verslag aan de Tweede Kamer heeft uitgebragt. Uit dit verslag blijkt o. a. dat er in 1857 waren besturen voor huiszittende armen 3645, die uitgegeven hebben ƒ 4,334,039.78½; genootschappen die aan schamele armen onderstand verleenen 145, wier uitgaven bedroegen ƒ 132,345.95; 131 vereenigingen of commissien, die gedurende den winter uitdeelingen doen van levensmiddelen en brandstoffen, met eene uitgave van ƒ 261,181 33; 49 genootschappen tot het verleenen van onderstand aan behoeftige kraamvrouwen, die uitgegeven hebben eene som van ƒ 32,152,41; 678 godshuizen van verschillenden aard, met eene gezamenlijke uitgave van ƒ 2,957 636 16; 51 gast- of ziekenhuizen, die uitgegeven hebben eene som van ƒ 765,579,17½; 11 geneeskundige gestichten voor krankzinnigen, die uitgaven eene som van ƒ 355,266 80; 39 instellingen tot werkverschaffing aan behoeftigen, in daartoe ingerigte werkplaatsen, met eene uitgave van ƒ 210.242.52½; en 68 instellingen tot werkverschaffing aan behoeftigen op andere wijze, dan in daartoe ingerigte werkplaatsen, die aan dit doel gewijd hebben eene som van ƒ 67,045.80.

## IETS OVER DE OORSPRONKELIJKE BEWONERS VAN AMERIKA.

§ De beoefening der geschiedenis, die onderwijzeres der natien leert ons dat er nooit eenig volk het toppunt van magt en aanzien, of zelfs eenigen trap van grootheid heeft kunnen bereiken, zonder eerst een tijdperk te hebben doorgeworsteld van strijd en ontwikkeling, een strijd die het volk zelf zijne krachten deed kennen en die het tevens leerde hoe die te gebruiken. Niet zoo zeer bedoelen wij hiermede bepaald oorlogen of pogingen om zich van een vreemd juk te ontdoen; elk volk heeft gedurende zijn tijdperk van ontwikkeling meestal de grootste vijand in zich zelven. — De strijd die beslissen zal of de jonge staat eenmaal een magtig rijk zal worden dan, of hij wegzinken zal voor dat zijn rijpere leeftijd bereikt is, wordt tegen de hartstogten der menschen en, zoo, wel tegen hunne goede en edele opwellingen als tegen hun kwade neigingen gevoerd.

Wanneer wij nu door de beschouwing zulk eene levendige belangstelling voor de van zoo vele volken der oude en nieuwe geschiedenissen, van de waarheid hiervan, van de noodzakelijkheid van dit tijdperk van ontwikkeling overtuigd zijn, een blik slaan op de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, dan kunnen we schier niet gelooven dat daar waar men nu een bloeijende Staat ziet met liberale instellingen, nog geen eeuw geleden niets dan bosch en moeras bestond, welke tot verblijfplaats strekten van eenige stammen Roode Indianen, de oorspronkelijke bewoners dier streken.

Dáár moeras, dáár Indianen, dáár waar de grond thans bedekt is met steden en havens, waar de spoorwegen dagelijks duizende beschaafde blanken en millioenen ponden goed door het land voeren, waar dag aan dag handel en welvaart toenemen, waar 30 millioen zielen hun onderhoud en vaderland vonden. — Onmogelijk zult gij misschien uitroepen. — En toch is dit zoo geachte lezer. Nog geen honderd jaar geleden was Noord-Amerika, deels het erfdeel van Roodhuiden die een zwervend leven leidden of daar veel geringer dan de tegenwoordige bewoners in uitgestrekte gewesten verspreid leefden, en zich hier en daar tot kleine stammen vereenigden.

Naar mate meer landverhuizers zich in deze gewesten vestigden, werden de Roodhuiden allengs meer naar het binnenland terug gedreven, maar werden voor de vreemde indringers op hunne beurt gevaarlijke en wraakgierige vijanden. Met uitzondering der Peru- en Mexicanen kan de beschaving dezer bevolking een niet zeer hoogen trap bereikt hebben, evenwel hadden ook zij, zoo als trouwens de minst ontwikkelde natien, een eigenaardig soort van staatsbestuur, waarvan het beregt, dat men *het regt van den sterksten* noemt, waarschijnlijk de voornaamste grond uitmaakt. — vele schoone volksoverleveringen en vele doodelijke veten. Deze laatsten leeren wij nader kennen uit *Cooper's* schoone werken, waarin hij ons *Delawares* en hunne vrienden, zulk een diepen afkeer weet in te boezemen tegen de Oneidas, de Iraquois, de Mohawks, in 't kort voor alles wat de naam van Mongo draagt.

De stam der Delawares, zou, als de zwakste zijnde, waarschijnlijk door zijn magtige vijanden overwonnen zijn, indien niet een onweerstaanbare overmagt hen beiden vernietigd had. — Het aantal der oorspronkelijke bewoners is moeijelijk te bepalen; in alle gewesten ontmoette men deze roodhuiden en voornamelijk op de grenzen der beschaafde staten; maar zeker is het, dat hun aantal, zelfs als men de hoogste raming als de ware aanneemt, in het minst niet in verhouding kan geweest zijn met het uitgestrekt grondgebied dat zij tot woonplaats gekozen hadden. Het lijdt geen twijfel dat de toenemende kolonisatie hun ondergang verhaast en hun gedecimeerd heeft, maar zelfs als men dit alles in rekening brengt is het onmogelijk aan te nemen dat het een groot volk kan geweest zijn dat in den tijd van een eeuw op eenige honderd duizend zielen na geheel is verdreven; dat volk kan nimmer groot of magtig geweest zijn in den zin dien men in Europa aan die woorden hecht. Het zou wel iets bovennatuurlijks zijn, die 500,000 roodhuiden, die nu nog op de aardbodem leven, het overblijfsel waren van zooveel millioenen, als Amerika had kunnen bewonen, en dit getal is nogtans waarschijnlijk te groot. In 1850 werd deze bevolking op 400,764 zielen geschat en sedert dien tijd heeft de dood vele slagtoffers onder hen geëischt en, waarschijnlijk is de bevolking nu reeds veel geringer.

De Amerikanen gaan in den staatkundigen omgang met deze stammen met zeer veel omzigtigheid te werk; een afzonderlijke tak van het Departement van Buitenlandsche Zaken is geheel daaraan gewijd; en over het algemeen is de staatkunde die het bestuur der Vereenigde Staten tegenover hen volgt, liberaal en zelfs min of meer onbaat-

## DE CHAMPAGNE-KURK.

Na een vrolijk soupé, zat een kostal jongelieden onder het genot van een flesch champagne met Harry Beaumont op de overheerlijke villa zijner moeder bij Richmond, kouten de bijeen.

Toen het eenigzins laat werd en de gasten met woorden van hen vertrek spraken, stelde de jonge gastheer voor om vooraf nog een glas te ledigen op hunne «beminden.»

«En voornamelijk op de bekoorlijke gasten uwer moeder, Grace en Mary Bloomwood!» voegde Frank Treverton, de vrolijkste van het gezelschap, zich tot Harry Beaumont buigend, er bij.

«Waarom vergeet gij haar nicht Blanche?» vroeg Harry. «Zij is zoo veel waard als de beide schoonheden te zamen. Voor iemand die zich aan hare eenvoudige manieren kan gewennen is zij een juweel.»

«Is zij dat?» liet Frank er onachtzaam op volgen. «Van tijd tot tijd heb ik er ook wel zoo eens over gedacht. Maar het is jammer dat zij zoo erg eenvoudig is, en nooit een echtgenoot zal bekomen of het moest bij toeval zijn.»

«Des te dwazer zij die haar over het hoofd zien,» zeide Harry.

«Waarom maakt gij u zelven niet meester van haar?» vroegen eenige zijner gasten.

«Ik!» riep Harry uit. O! Ik ben zelf op eene schoonheid verliefd en kan dus daaraan niet denken — maar dat bewijst alleen dat ik een dwaas ben even als gij allen.»

«Ik verklaar, Harry, dat gij mij bijna overhaalt haar te nemen,» riep Frank. «In allen gevalle zou ik bijna wenschen het gevaar te loopen mij het geluk op den hals geschoven te zien. Daarenboven, is het schande, dat zulk een schoon meisje niet één kans zou hebben om een echtgenoot te bekomen? Wat zoudt gij er van zeggen als wij aannemen dat hij die door den kurk getroffen werd, dien Harry daar van de flesch zal laten springen, zich aan Miss Blanche moet aanbieden en aldus tegen wil en dank voor geheel zijn leven gelukkig gemaakt worden?»

«Aangenomen!» riepen eenigen van het gezelschap. Anderen vonden er eenige zwarigheid in. Ten laatste was na eenige woordenwisseling het besluit genomen, op voorwaarde dat eene vroeger aangegane verbindtenis van de naleving der gemaakte bepaling ontheffen zou.

Harry sneed den draad los, en de kurk kwam, na bijna tegen den zolder gesprongen te zijn, regtstreeks op het hoofd van den steller neder.

«Dat is op *mij* gemunt!» riep de ongelukkige held, toen hij den noodlottigen schop op zijn kruin voelde, terwijl een aanhoudend gelach van zijne makkers, die niet met hem overeengestemd hadden, hunne blijdschap bewees over het toeval, en de regtvaardigheid van de uitspraak.

«Ja dáár ben ik ingeloopen,» riep Frank, met eene diepe zucht. «Ik zal evenwel mijn woord houden. Volgens afspraak zal ik mij aanbieden, en ik vertrouw op mijn gelukkig gesternte, dat mij eene weigering mag te beurt vallen.»

Eene bespottende kreet en de algemeene uitroep: «Daar is geen kans toe — daar is geen kans voor» temperden zijne opwellende hoop op deze wijze van ontsnapping.

«Waarom niet?» vroeg hij flaauwtjes. «Zij is eenvoudig en arm — gij schoon en rijk;» liet er een van het gezelschap laconisch op volgen.

Frank zuchtte; hij gevoelde de kracht der omstandigheden.

Nu wordt het tijd lezer, dat ik u in een geheim inwijd. Het geheel vreemde gesprek dat ik u beschreven heb, was door den persoon die er het meeste belang bij had, gehoord geworden, — namelijk door Blanche Bloomwood zelve; want zij was met de andere jonge dames Grace en Mary in de kamer gegaan, die aan de eetzaal grenst, en had daar, ten gevolge der luide stemmen van de jonge lieden bij hun soupé, haar naam hooren noemen. De uitslag bevestigde haar de waarheid van het spreekwoord «dat luisteraars selden goed van zich zelven hooren.»

Het zal niet noodig zijn te zeggen dat het gevoel van verdriet en kwelling voor Blanche bij die gelegenheid zeer smartelijk was. De lezer kan zich best voorstellen, dat zij, toen het gesprek verder voortgezet werd, bloosde — haar gelaat bedekte — en beproefde hare ooren digt te houden, en daar zij door hare geleidsters belet werd te vlugten, terwijl zij haar schertsend bedaard hielden, uit vrees dat eenige beweging hen mogt verraden, zat zij ten laatste bleek en stil, terwijl tranen van innig gevoelde smart langs hare wangen rolden.

Haar lijden was echter dubbel zwaar, daar zich een ander verdriet mengde onder het gevoel van verontwaardiging dat haar bezielde, toen zij op zoo oneerbiedige wijze haren naam hoorde noemen. Wat, zoo zij, eenvoudig en al te gevoelig meisje als zij was, dwaas genoeg geweest ware om te vriendelijk in het open gelaat van Frank Treverton te zien, tot dat een warm en teeder gevoel voor hem, bijna onmerkbaar in haar onvoorzigtig hart ontkiemde!

Wij zijn niet voornemens haar daarvoor eenige sympathie te betoonen — zij had niet noodig naar hem te zien, — iets voor hem te gevoelen. Zij was hoogst eenvoudig, en eenvoudige vrouwen hebben wel iets anders te doen, dan rond te turen, of teedere gevoelens aan te kweeken, te meer daar niemand naar haar ziet of iets voor haar gevoelt. Neen, het was zeer berispelijk in onze heldin, en zij zal de gevolgen moeten afwachten, de haar toekomende straf moeten ontvangen.

Den volgenden dag bragt Frank, die een dier menschen was, die er van houden den druk van eene onaangename op hen rustende verpligting weg te nemen, door die oogenblikkelijk na te komen, aan Blanche een bezoek om zich van de taak te kwijten, die zijne dwaasheid hem opgelegd had. Daarenboven verbeeldde hij zich dat de beste wijze om zijne aanvraag van de hand gewezen te zien was, om zijn verzoek plotseling, zonder eenige voorbereiding te doen.

De arme Blanche had een slapeloozen nacht doorgebragt. Zij werd door verontrustende gedachten gekweld. Hare beproeving was van eenen bijzonderen aard. Zij

„Hier is het!" zeide KNAPPE terwijl hij zijn hoed afnam, welk voorbeeld wij volgden „Hier heeft ARNOLD BEILAERT die het niet erg op JACOBA VAN BEIJEREN gezet had, en die door BREDERODE er onder is gemoffeld; daar regts, stond het kasteel en hier eenige schreden van daan, de koorn molen, terwijl wij hier op de plek staan, waar de tuin of „werf" lag. Hij BEILAERT, en BORSELEN hadden eigenlijk, een goed oog op JACOBA, maar daar PHILIPS VAN BOURGONDIE ze geen van beiden lustte, begreep JACOBA, dat zij van twee kwaden, het beste moest kiezen, en zij nam FRANK, terwijl de arme BEIL, met een blaauwtje naar huis kon gaan. Had hij nu maar gedaan als andere knappe jongens en gezeid „bonjour voor jou tien anderen," dan was het niets geweest; maar hij maakte veel leven om niets en nam uit baloorigheid dienst bij de kabeljaauwen, het duurde niet lang of men wist hem te pakken, en of hij hoog of laag sprong, men stopte hem er onder; dat nu juist vier honderd en vijftien jaren, geladen is."

Nadat wij ieder een klein plantje, van de plek geplukt hadden vertrokken wij weder met het lieve wagentje en de twee paarden, die zich wat vertrischt hadden aan het gras dat op BEILAERTS assche groeide.

In Gouda terug gekomen zijnde, namen wij op nieuw van den KNAPPE afscheid, hem beloovende, hem een bezoek te komen geven.

„Nu," zeide HENRI toen wij te huis gekomen waren, „laat ik nu ooit weer hooren reciteren, hoe die kabeljaauwsche Eldelman,

„aan de zij van Hertog JAN geschaard"

al die vreesselijke ongelukken trof, die de dichters en onze schoolboeken vermelden, dan zal die praatvaar met zijn volken kennis als de geest in DON JUAN, voor mijne oogen staan."

„HENRI!" zeide ik „laat ons regtvaardig zijn, mogelijk heeft hij zich in eenige kleinigheden vergist, het jaargetal kwam echter goed uit, en de naam heeft hij, alhoewel in strijd met de schoolboeken, historieschrijvers, ja zelfs HALMA; volgens BILDERDIJK zeer accuraat opgegeven, en wanneer wij eens nagaan, dat de moord aan BEILAERT gepleegd, in 't geheim geschieden moest, door KIJFHOEK; omdat men BEILAERT niet opentlijk durfde ter dood brengen, dan klinkt het vreemd, dat deze hem, een maand verlof gaf, om van zijne vrienden afscheid te gaan nemen." (**)

(**) Zie F. Halma tooneel der Nederlanden. Oud Holl. kronijk: p. 397. Balen beschrijving van Dordrecht p. 755. Vliger Comment: Holl. M. Vossius. Jaarboek pag 642 — 643 enz.

## SCHEEPSTIJDINGEN.

### BINNENGEKOMEN.

Den 17den, de Nederlandsche schoener Emma, kapt. J. van Wilgen, van Demerarij, laatst van Nickerie.

### UITGEKLAARD.

Den 16den dezer, de Nd. Am. brik Grosstadt, kapt. Ths. Bates, naar Gloucester, lading: 82 vaten Melassie 11,319 gallons, 194 vaten Suiker 271,091 pond, 159 balen Cacao 21.265 pond, 3 balen heele Koffij 545 pond, 336 pond oud Koper en 419 dito oud Lood.

## PRIJZEN DER PRODUCTEN.

*Bij inschrijving verkocht:*

Suiker. Den 16den dezer, van plantage Berkshoven en Oostrust, 21 a 22 vaten a 9,61 cts

Idem. Den 20sten, van plant. Nieuwzorg ½. 4 vaten a 9,75 cts.

## BURGERLIJKE STAND.

Op den 19 Augustus 1859, is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

François Daniel Daij en Wilhelmina Fransina Arous.

Van den 13 tot den 19 Augustus 1859, zijn alhier ingeschreven, als overleden:

Den 13den, Albertina Johanna Maden, 6 j.
Den 14den, Charlotte Petronella Johanna Ermelo, 58 jaren en 7 maanden.
Den 15den, Adolf François Branden, 9 j.
Den 16den, James Mero, 56 jaren.
Den 17den, Rachel Uziel d'Avilaar, 64 j.
Den 18den, Carolina Francina Didam, 38 j.
Den 19den, Francina van Angelica van Bosse, 77 jaren.

## BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

Bij Gouvernements resolutie van den 8n. dezer, No. 8 is, onder de nadere goedkeuring des Konings, tot Gezagvoerder van het Vuurschip Suriname benoemd, de Heer E. H. Boon.

## Aanzoek voor Vrijgeving.

*Den 12n. Augustus 1859.*

Van den slaaf Johannes Nicolaas, geboren in 1839, zoon van Margaretha, toebehoorende voor den vrijdom aan A. G. van Son.

Van de slavin Cato, geboren in 1820, dochter van Abeniba, toebehoorende aan plant Dijkveld divisie Para.

Van het slavenkind Willem, geboren in 1851, zoon van Bellona, toebehoorende aan J. F. Zeegelaar nom. ux. en A. G. F. Stierling.

Van de slavin Adtje, geboren in 1811, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan A. Kanteman.

Van de slavin Dientje, geboren in 1843, dochter van Lodewika, toebehoorende van den vrijdom aan S. Oliviera.

*Den 17den.*

Van de slavin Jacoba, geboren in 1817, dochter van Jennij, toebehoorende aan J. Juda.

*Den 19n.*

Van den slaaf Lambertus, geboren in 1832, zoon van Fenissie, toebehoorende aan E. M. Bunker.

Van de slavin Eliza, geboren in 1843, dochter van Maria, toebehoorende aan M. Gastel.

## Post - Kantoor.

De Mailpakketten zullen op HEDEN den 21n. dezer, des voormiddags ten 9 ure worden gesloten en verzonden per de koloniale schoener Coronie.

## Aanbesteding.

De Administrateur van Financien zal onder de nadere goedkeuring van Zijne Excellentie den Gouverneur aan den minst inschrijvende aanbesteden:

de levering der voor 's Gouvernements dienst benoodigde STEENKOLEN gedurende het jaar 1860, en zulks ingevolge de voorwaarden, welke voor gegadigden ter lezing liggen ten burele van den Administrateur van Financien.

De bus der inschrijvings-billetten ter Gouvernements Secretarie zal geligt worden op WOENSDAG den 31 dezer maand, des voormiddags ten 10 ure.

In opvolging van art. 26 van het Reglement voor het Departement der Onbeheerde Boedels, worden belanghebbenden hierbij geinformeerd, dat de boedelbeschrijvingen van de insolvente boedels van Jeannette Elisabeth Wiegandt Wed. Martinus Maurits Alexander Coupijn, Gerrit Overeem, Johanna Carolina Fijth en Dorethea Rebecc Saffin, alsmede de rekeningen en verantwoording benevens de daarop geformeerde balancen, gedurende den tijd van drie weken ter Secretarie van het Collegie van Commissarissen van het Departement der Onbekeerde Boedels ter visie liggen, met intimatie, om, wanneer de Crediteuren eenige aanmerkingen, hetzij op de gegrondheid en de hoegrootheid der daarop voorkomende schuldvorderingen, hetzij op de rangschikking der Crediteuren, of eenige remarques of debatten op de rekeningen en verantwoording mogten hebben, daarvan binnen den tijd van drie weken, te rekenen na den dag waarop de bevoegdheid heid om van deze stukken visie te nemen is geëxpireerd, bij eenig behoorlijk schrift tuur aan Commissarissen te doen blijken.

*Paramaribo, den 15 Augustus 1859.*

De vroeger geannonceerde verkoop ten sterfhuize van wijlen den Heer H. F. Wesenhagen, zal plaats hebben op Dingsdag en Woensdag den 23 en 24 dezer, des namiddags om 4 uren, door den Vendumeester J. C. Gomperts, bestaande in Meubelen, Zilver, Pleet en Glaswerk, Gouden Sieraden, een aantal Regtsgeleerde en andere Boeken, alsmede den slaaf Adriaan (bekwamen kok.)

Zullende de Goederen één dag vóór en op den verkoopdag ter bezigtiging zijn.

*Paramaribo, den 19 Augustus 1859.*

Door de Commissie van Geneeskundig onderzoek en toevoorzigt wordt aan belanghebbenden kennis gegeven dat de Heer Isaak Raphael Arrias Med. & Obst. doctor, tot de uitoefening der praktijk als CHIRURGIÆ DOCTOR, op heden geïmmatriculeerd is.



GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.

# SURINAAMSCH WEEKBLAD.

1859. **Zondag 28 Augustus** **N°. 35.**


**PARAMARIBO, 27 AUGUSTUS 1859.**

De verjaardag van Z. K. H. WILLEM ALEXANDER KAREL HENDRIK FREDERIK, tweede zoon des Konings, is eergister op de gewone wijze herdacht geworden.

Bij het ter perse leggen dezes ontvangen wij per de koloniale schoener *Corpnie* het berigt, dat bij het vertrek van dien bodem van Demerarij des namiddags 3 ure, van den 24n. dezer, via Coronie naar herwaarts, de Europesche brievenmaal aldaar nog niet was aangekomen.

Onze Oud Gouverneur **Schimpf** en familie zijn er door eene Commissie van notabelen en eene Eerewacht bij hunne landing ontvangen.

Het armwezen is een tak van algemeen bestuur, dat in Nederland meer dan elders, de algemeene belasting gaande maakt, omdat het in verband staat tot eene der hoofddeugden van het Nederlandsche volks-karakter, nl. de weldadigheid. Uit dien hoofde is het interessant na te gaan, welke uitkomsten de verrigtingen aangaande het armbestuur over 1857 gehad hebben, over welke de regering dezer dagen een uitvoerig verslag aan de Tweede Kamer heeft uitgebragt. Uit dit verslag blijkt o. a. dat er in 1857 waren besturen voor huiszittende armen 3645, die uitgegeven hebben ƒ 4,334,039.75½; genootschappen, die aan schamele armen onderstand verleenen 145, wier uitgaven bedroegen ƒ 132,345.95; 131 vereenigingen of commissien, die gedurende den winter uitdeelingen doen van levensmiddelen en brandstoffen, met eene uitgave van ƒ 261,181 33; 49 genootschappen tot het verleenen van onderstand aan behoeftige kraamvrouwen, die uitgegeven hebben eene som van ƒ 32,152,41; 678 godshuizen van verschillenden aard, met eene gezamenlijke uitgave van ƒ 2,957 636 16; 51 gast- of ziekenhuizen, die uitgegeven hebben eene som van ƒ 765,579,17½; 11 geneeskundige gestichten voor krankzinnigen, die uitgaven eene som van ƒ 355,266 80; 39 instellingen tot werkverschaffing aan behoeftigen, in daartoe ingerigte werkplaatsen, met eene uitgave van ƒ 210,242.52½; en 68 instellingen tot werkverschaffing aan behoeftigen op andere wijze dan in daartoe ingerigte werkplaatsen, die aan dit doel gewijd hebben eene som van ƒ 67,045.80.

## IETS OVER DE OORSPRONKELIJKE BEWONERS VAN AMERIKA.

§ De beoefening der geschiedenis, die onderwijzeres der natien leert ons dat er nooit eenig volk het toppunt van magt en aanzien, of zelfs eenigen trap van grootheid heeft kunnen bereiken, zonder eerst een tijdperk te hebben doorgeworsteld van strijd en ontwikkeling, een strijd die het volk zelf zijne krachten deed kennen en die het tevens leerde hoe die te gebruiken. Niet zoo zeer bedoelen wij hiermede bepaald oorlogen of pogingen om zich van een vreemd juk te ontdoen; elk volk heeft gedurende zijn tijdperk van ontwikkeling meestal de grootste vijand in zich zelven; de strijd die beslissen zal of de jonge staat eenmaal een magtig rijk zal worden, dan of hij wegzinken zal voor dat zijn rijpere leeftijd bereikt is, wordt tegen de hartstogten der menschen en, zoo wel tegen hunne goede en edele opwellingen als tegen hun kwade neigingen gevoerd.

Wanneer wij nu door de beschouwing van zoo vele volken der oude en nieuwe geschiedenissen, van de waarheid hiervan, van de noodzakelijkheid van dit tijdperk van ontwikkeling overtuigd zijn, een blik slaan op de Vereenigde Staten van Noord-Amerika, dan kunnen we schier niet gelooven dat daar waar men nu een bloeijende Staat ziet met liberale instellingen, nog geen eeuw geleden niets dan bosch en moerase bestond, welke tot verblijfplaats strekten van eenige stammen Roode Indianen, de oorspronkelijke bewoners dier streken.

Dáár moeras, dáár Indianen, dáár waar de grond thans bedekt is met steden en havens, waar de spoorwegen dagelijks duizende beschaafde blanken en millioenen ponden goed door het land voeren, waar dag aan dag handel en welvaart toenemen, waar 30 millioen zielen hun onderhoud en vaderland vonden. — Onmogelijk zult gij misschien uitroepen. — En toch is dit zoo geachte lezer. Nog geen honderd jaar geleden was Noord-Amerika, deels het erfdeel van Roodhuiden die een zwervend leven leidden of daar veel geringer dan de tegenwoordige bewoners in uitgestrekte gewesten verspreid leefden, en zich hier en daar tot kleine stammen vereenigden.

Naar mate meer landverhuizers zich in deze gewesten vestigden, werden de Roodhuiden allengs meer naar het binnenland terug gedreven, maar werden voor de vreemde indringers op hunne beurt gevaarlijke en wraakgierige vijanden. Met uitzondering der Peru- en Mexicanen kan de beschaving dezer bevolking een niet zeer hoogen trap bereikt hebben, evenwel hadden ook zij, zoo als trouwens de minst ontwikkelde natien een eigenaardig soort van staatsbestuur, waarvan het onregt, dat men *het regt van den sterksten* noemt, waarschijnlijk de voornaamste grond uitmaakt; — vele schoone volksoverleveringen en vele doodelijke veten. Deze laatsten leeren wij nader kennen uit *Cooper's* schoone werken, waarin hij ons zulk eene levendige belangstelling voor de *Delawares* en hunne vrienden, zulk een diepen afkeer weet in te boezemen tegen de Oneidas, de Iraquois, de Mohawks, in 't kort voor alles wat de naam van Mongo draagt.

De stam der Delawares, zou, als de zwakste zijnde, waarschijnlijk door zijn magtige vijanden overwonnen zijn, indien niet een onweerstaanbare overmagt hen beiden vernietigd had. — Het aantal der oorspronkelijke bewoners is moeijelijk te bepalen; in alle gewesten ontmoette men deze roodhuiden en voornamelijk op de grenzen der beschaafde staten; maar zeker is het, dat hun aantal, zelfs als men de hoogste raming als de ware aanneemt, in het minst niet in verhouding kan geweest zijn met het uitgestrekt grondgebied dat zij tot woonplaats gekozen hadden. Het lijdt geen twijfel dat de toenemende kolonisatie hun ondergang verhaast en hun gedecimeerd heeft, maar zelfs als men dit alles in rekening brengt is het onmogelijk aan te nemen dat het een groot volk kan geweest zijn dat in den tijd van een eeuw op eenige honderd duizend zielen na geheel is verdreven; dat volk kan nimmer groot of magtig geweest zijn in den zin dien men in Europa aan die woorden hecht. Het zou wel iets bovennatuurlijks zijn, die 500.000 roodhuiden, die nu nog op de aardbodem leven, het overblijfsel waren van zooveel millioenen, als Amerika had kunnen bewonen, en dit getal is nogtans waarschijnlijk te groot. In 1850 werd deze bevolking op 400.764 zielen geschat en sedert dien tijd heeft de dood vele slagtoffers onder hen geëischt en, waarschijnlijk is de bevolking nu reeds veel geringer.

De Amerikanen gaan in den staatkundigen omgang met deze stammen met zeer veel omzigtigheid te werk; een afzonderlijke tak van het Departement van Buitenlandsche Zaken is geheel daaraan gewijd; en over het algemeen is de staatkunde die het bestuur der Vereenigde Staten tegenover hen volgt, liberaal en zelfs min of meer onbaat-

## DE CHAMPAGNE-KURK.

Na een vrolijk soupé, zat een zestal jongelieden onder het genot van een flesch champagne met Harry Beaumont op de overheerlijke villa zijner moeder bij Richmond, koutende bijeen.

Toen het eenigzins laat werd en de gasten wel eens van hun vertrek spraken, stelde de jonge gastheer voor om vooraf nog een glas te ledigen op hunne «beminden.»

«En voornamelijk op de bekoorlijke gasten uwer moeder, Grace en Mary Bloomwood!» voegde Frank Treverton, de vrolijkste van het gezelschap, zich tot Harry Beaumont buigend, er bij.

«Waarom vergeet gij haar nicht Blanche?» vroeg Harry. «Zij is zoo veel waard als de beide schoonheden te zamen. Voor iemand die zich aan hare eenvoudige manieren kan gewennen is zij een juweel.»

«Is zij dat?» liet Frank er onachtzaam op volgen. «Van tijd tot tijd heb ik er ook wel zoo eens over gedacht. Maar het is jammer dat zij zoo erg eenvoudig is, en nooit een echtgenoot zal bekomen of het moest bij toeval zijn.»

«Des te dwazer zij die haar over het hoofd zien,» zeide Harry.

«Waarom maakt gij uzelven niet meester van haar?» vroegen eenige zijner gasten.

«Ik!» riep Harry uit. O! Ik ben zelf op eene schoonheid verliefd en kan dus daaraan niet denken — maar dat bewijst alleen dat ik een dwaas ben even als gij allen.»

«Ik verklaar, Harry, dat gij mij bijna overhaalt haar te nemen,» riep Frank. «In allen gevalle zou ik bijna wenschen het gevaar te loopen mij het geluk op den hals geschoven te zien. Daarenboven is het schande, dat zulk een schoon meisje niet één kans zou hebben om een echtgenoot te bekomen? Wat zoudt gij er van zeggen als wij aannemen, dat hij die door den kurk getroffen werd, dien Harry daar van de flesch zal laten springen, zich aan Miss Blanche moet aanbieden en aldus tegen wil en dank voor geheel zijn leven gelukkig gemaakt worden?»

«Aangenomen!» riepen eenigen van het gezelschap. Anderen vonden er eenige zwarigheid in. Ten laatste was na eenige woordenwisseling het besluit genomen, op voorwaarde dat eene vroeger aangegane verbindtenis, van de naleving der gemaakte bepaling ontheffen zou.

Harry sneed den draad los, en de kurk kwam na bijna tegen den zolder gesprongen te zijn, regtstreeks op het hoofd van den steller neder.

«Dat is op *mij* gemunt!» riep de ongelukkige held, toen hij den noodlottigen schop op zijn kruin voelde, terwijl een aanhoudend gelach van zijne makkers, die niet met hem overeengestemd hadden, hunne blijdschap betoonde over het toeval, en de regtvaardigheid van de uitspraak.

«Ja dáár ben ik ingeloopen,» riep Frank, met eene diepe zucht. «Ik zal evenwel mijn woord houden. Volgens afspraak zal ik mij aanbieden, en ik vertrouw op mijn gelukkig gesternte, dat mij eene weigering mag te beurt vallen.»

Eene bespottende kreet en de algemeene uitroep: «Daar is geen kans toe — daar is geen kans voor!» temperden zijne opwellende hoop op deze wijze van ontsnapping.

«Waarom niet?» vroeg hij flaauwtjes. «Zij is eenvoudig en arm — gij schoon en rijk;» liet er een van het gezelschap laconisch op volgen.

Frank zuchtte; hij gevoelde de kracht der omstandigheden.

Nu wordt het tijd lezer, dat ik u in een geheim inwijd. Het geheel vreemde gesprek dat ik u beschreven heb, was door den persoon die er het meeste belang bij had, gehoord geworden — namelijk door Blanche Bloomwood zelve; want zij was met de andere jonge dames Grace en Mary in de kamer gegaan, die aan de eetzaal grensde, en had daar ten gevolge der luide stemmen van de jonge lieden bij hun soupé, haar naam hooren noemen. De uitslag bevestigde haar de waarheid van het spreekwoord «dat luisteraars zelden goed van zich zelven hooren.»

Het zal niet noodig zijn te zeggen dat het gevoel van verdriet en kwelling voor Blanche bij die gelegenheid zeer smartelijk was. De lezer kan zich best voorstellen, dat zij, toen het gesprek verder voortgezet werd, blozende — haar gelaat bedekte — en beproefde hare ooren digt te houden, en daar zij door hare geleidsters belet werd te vlugten, terwijl zij haar schertsend bedaard hielden, uit vrees dat eenige beweging hen mogt verraden, zat zij ten laatste bleek en stil, terwijl tranen van innig gevoelde smart langs hare wangen rolden.

Haar lijden was echter dubbel zwaar, daar zich een ander verdriet mengde onder het gevoel van verontwaardiging dat haar bezielde, toen zij op zoo oneerbiedige wijze haren naam hoorde noemen. Wat, zoo zij, eenvoudig en al te gevoelig meisje als zij was, dwaas genoeg geweest ware om te vriendelijk in het open gelaat van Frank Treverton te zien, tot dat een warm en teeder gevoel voor hem bijna onmerkbaar in haar onvoorzigtig hart ontkiemde!

Wij zijn niet voornemens haar daarvoor eenige sympathie te betoonen — zij had niet noodig naar hem te zien — iets voor hem te gevoelen. Zij was hoogst eenvoudig en eenvoudige vrouwen hebben wel iets anders te doen, dan rond te turen, of teedere gevoelens aan te kweeken, te meer daar niemand naar haar ziet of iets voor haar gevoelt. Neen, het was zeer berispelijk in onze heldin, en zij zal de gevolgen moeten afwachten, de haar toekomende straf moeten ontvangen.

Den volgenden dag bragt Frank, die een dier menschen was, die er van houden den druk van eene onaangename op hen rustende verpligting weg te nemen, door die oogenblikkelijk na te komen, aan Blanche een bezoek om zich van de taak te kwijten, die zijne dwaasheid hem opgelegd had. Daarenboven verbeeldde hij zich dat de beste wijze om zijne aanvraag van de hand gewezen te zien was, om zijn verzoek plotseling, zonder eenige voorbereiding te doen.

De arme Blanche had een slapeloozen nacht doorgebragt. Zij werd door verontrustende gedachten gekweld. Hare beproeving was van eenen bijzonderen aard. Zij

zuchtig. — Al wat de Roodhuiden van hen te lijden gehad hebben, de noodzakelijke onvermijdelijke gevolgen van toenemende beschaving uitgezonderd, is geheel aan de gewetenloosheid van enkele individuen te wijten; de staat heeft hen altijd goed behandeld en zij hebben steeds het voornaamste onderwerp uitgemaakt van de overpeinzingen der Transatlantische philantropen. — Het vraagstuk waarmede dezen zich bezig houden, bestaat hierin, hoe een schijnbaar onvermijdelijke vernietiging, hetzij geheel voor te komen, hetzij in eene vermenging en versmelting met de blanken te veranderen. Het is zelfs voor een oppervlakkige beschouwer, klaarblijkelijk, dat de stam der Roodhuiden, als volk, ten val gedoemd is, en nogtans kan hun lot misschien verzacht worden door een welgemeende, verstandige leiding; en daardoor is het nog mogelijk dat een klein aantal de algemeene vernietiging ontkomen en voor uitsterven bewaard blijven kan.

Nergens ter wereld bestaat zeker beter gelegenheid tot oefening voor liefhebbers van het vak der volkenkunde, want elke verschillende stam heeft zijn eigenaardige zeden, gewoonten en karakter. Zij die het binnenland, bewonen (d. i. het binnenste deel van het vaste land, de grenzen der westelijke Staten) zijn voor de Noord-Amerikanen de lastigste en gevaarlijkste vijanden en een hunner stammen kan soms meer dan 2000 ruiters in het veld brengen.

In Californie, zijn de Roodhuiden eveneens zeer onhandelbaar, hetgeen evenwel aan de ruwe en wreede behandeling der jongst aangekomen goudzoekers is toe te schrijven; de geduchtste en woeligste van alle stammen is echter de groote Mexicaansche stam die, ongewoon aan eenigen dwang of onderwerping, zoo gevaarlijk en onhandelbaar geworden zijn dat de Amerikanen hierdoor geregtvaardigd zijn in Mexico steeds een staand leger op de been te hebben. — Dit leger, 18,000 man sterk wordt gewoonlijk tegen deze stammen gebruikt, dewijl de Roodhuiden ten Oosten van den Mississippi meestal vredelievend en rustig zijn.

Men zal zich een flauw denkbeeld kunnen vormen, van de moeijelijkheid, waarin het bestuur der Vereenigde Staten door een zeer klein aantal Indianen gewikkeld kan worden, door het feit dat een stam, die hen bijzonder veel last berokkend had, ten slotte slechts uit 200 man bleek te bestaan.

De staatkunde door de Unie gevolgd in hare behandeling van de vreedzame en rustige stammen strekt haar bijzonder tot eer; vroeger trachtte men op de volgende wijze hen te beschermen en voor een wissen ondergang te behoeden. Naarmate de beschaving zich in alle streken van het land verspreidde, trokken de Roodhuiden verder terug, en ontvingen dan van de Unie een zekere uitgestrektheid lands, dat soms meer dan 300 acres per man bedraagt; zij staan dan onder het toezigt van een opzigter, en alle middelen, die hun een gelukkigen toestand zouden kunnen verzekeren, worden zooveel mogelijk in het werk gesteld; alle maatregelen genomen die een philantroop noodzakelijk en voldoende zou achten voor 's menschen geluk. Behalve het grondbezit wordt hen nog zooveel geld gegeven, als men kan berekenen, dat zij voor hun bestaan behoefden; daarenboven werd zulk een stam zóó zeer met giften overladen, dat men daar het ideaal van een gelukkige, gezellige maatschappij zou meenen te vinden. — Intusschen heeft men zich in deze meening teleurgesteld gevonden. Het geheele stelsel bleek onvoldoende, ofschoon niet zoo zeer om reden of door eigenschappen, den Roodhuiden bijzonder eigen, als wel door de zwakheid van het menschelijke geslacht. Men bevond dat lieden, wien het leven zoo gemakkelijk gemaakt werd, voor wien, om met eenen volksdichter te spreken, „Bij alle schreden het pad geslecht werd en gerooid," alle mogelijke lust naar beschaving en ontwikkeling geheel verdween; — of zij geven zich geheel aan luiheid en vadzigheid over, of zij verzinken in losbandigheid, en het bleek alras dat alleen door hen een bepaald levensdoel te geven, zij uit den doodslaap konden worden wakker geschud. Hun energie moest worden opgewekt men moest op hun eergevoel werken, ze doen wedijveren en te zamen doen streven en strijden om een of ander edel doel, want zonder strijd geen ontwikkeling, geen vooruitgang.

Dezen weg zijn de bewoners der Vereenigde Staten nu ingeslagen om de vroegere eigenaars van het land dat zij in bezit genomen hebben en waar in magt, aanzien en rijkdom zoo snel zijn toegenomen, voor eenen wissen ondergang te behoeden. — Wat men den Amerikanen ook te laste mag leggen, hierin hebben zij hun pligt gedaan, zij hebben den gevallen vijand gespaard, hem getoond dat te midden der materiele belangen alle liefde voor den medemensch nog niet aan laag eigenbelang wordt opgeofferd. — Moge hunne pogingen met goeden uitslag worden bekroond.

## HET SNUIVENDE DUITSCHLAND.

Men heeft een geleerd Duitschland, een kunsten beoefenend Duitschland, een aristocratisch, democratisch, bureaucratisch, plutocratisch Duitschland; laat ons nu ook eens eenige aandacht wijden aan het *snuivende* Duitschland. Men zal er over verbaasd staan als men eens nagaat wat dit al te beduiden heeft. De Duitschers, dat volk van denken, verbruiken meer snuif-tabak dan alle andere, veel minder denkende volken, te zamen! Het geheele Duitsche denkvermogen wordt door snuif omgeven. Dit is verschrikkelijk, maar niettemin waar. Door elkander gerekend zijn er onder de personen, die onder de privilegien van den Duitschen Bond leven, 4 millioen personen die snuiven. Van die 4 millioen personen verbruikt door elkander gerekend één individu een lood per twee dagen, dus maakt de gezamenlijke snuif, die door al die 4 millioen personen verbruikt wordt, eene hoeveelheid uit van 22,812,500 pond. Berekent men nu de waarde van een lood door een gerekend op 4 penningen, dan verkrijgt men eene jaarlijksche som van 9,125,000 thalers. Verondersteld eens dat al de snuivers in Duitschland met elkander overeenkwamen gedurende slechts één jaar niet te snuiven; welke prachtige gebouwen, welke nationale inrigtingen ten algemeenen nutte konden er dan voor zulk een kapitaal niet worden tot stand gebragt! Maar hoeveel snuif gaan er niet geheel en al verloren! Men kan als zeker aannemen, dat er van elk snuifje, alvorens dit de plaats zijner bestemming bereikt, een vierde verloren gaat. Eilieve, wandel eens rond tusschen de zitplaatsen in de Duitsche kerken, waar de Duitsche burger zijne openbare godsdienstoefeningen houdt, dan zult gij zien dat voor elke plaats de grond met een zwarte vlek geteekend is en hoe verschrikkelijker de geestelijke voor zijnen hoorders de hel afmaalt, des te sterker snuift men en des te zwarter zullen ook, na de geëindigde dienst, die plekken op den grond er uitzien. Op die manier gaat er eene som van derdehalf millioen thalers verloren! Wie koopt er actien van eene maatschappij die eene machine uitvindt om dit verloren gaande vierde gedeelte bijeen te zamelen? Zulk eene onderneming zou ongetwijfeld schoone winsten afwerpen. In weerwil van al dat snuiven is het echter nog geenzins bewezen, dat de Duitscher ook een goede neus heeft; hetgeen men *speurneus* noemt, schijnt hem althans ten eenenmale te ontbreken. Hij laat zich in dit opzigt door andere natien den loef afsteken. Daarom gevoelt zich de Duitscher ook minder te huis op het terrein van politiek en diplomatie, en hij moet hieromtrent in den regel voor andere volken onder doen. Ook blijft het nog eene vraag, die de aandacht der wijsgeeren, natuurkundigen en geschiedkundigen ten volle waardig is, of de snuiftabak voor de Duitschers een geluk of een ongeluk is. De wijsbegeerte, natuur- en geschiedkunde zouden hieromtrent echter wel eens een partijdig standpunt kunnen innemen, wijl de beoefenaar van genoemde wetenschappen niet zelden zelf de grootste liefhebber van snuiven is.

## MERKWAARDIGE BEREKENING.

Het ontzaggelijk groot aantal der bewoners van onze aarde van den tegenwoordigen tijd zoowel als van vroegere tijden, schijnt, oppervlakkig beschouwd, voor geene berekening vatbaar te zijn. Doch als wij uitgaan van de veronderstelling dat de aarde nu zes duizend jaren bestaan heeft, dat zij op dit oogenblik bewoond wordt door 1000 millioen inwoners; dat er elke dertig jaar een nieuw geslacht leeft, dat elk vroeger geslacht (averagesthe present) en er vier personen staan kunnen op een stuk grond ter groote van één vierkante el — dan zullen wij bevinden dat dit gansche aantal nog niet eene uitgestrektheid grouds inneemt, zoo groot als een vierde gedeelte der oppervlakte van Engeland. Stellende dat er 6000 jaren verloopen zijn, sedert de schepping en dat in elke dertig jaren een nieuw geslacht leeft, dan verkrijgen wij twee honderd geslachten, die, elk tegen 1000 millioen zielen berekend, een aantal van 200,000 millioen zielen zullen bedragen, deze verdeeld zijnde als 4 zielen op een vierkante el, zullen er overblijven 50.000 millioenen vierkante ellen. Een vierkante mijl bevat 3.097,600 vierk. ellen, en wanneer men de vorige som door deze som deelt, dan zal het quotient zijn 16.141 vierk. mijlen, van welk getal de wortel, in geheele getallen 127 is zoodat 127 mijlen zullen blijken genoegzaam te zijn om het ontzaggelijk en bijna ondenkbaar getal van 200.000 millioen menschelijke wezen te bevatten, welk getal grooter is dan dat hetwelk het aantal seconden uitdrukt die er thans sedert de schepping verloopen zijn.



gevoelde dat zij Frank beminde — en ook tevens zeer duidelijk dat hij nooit aan haar gedacht had, en nu zag zij hem voornemens zich in hare magt te stellen. — Zij had zijn aanbod slechts aan te nemen, en de eer zou hem aan haar binden. Daarna — zoo blies de booze haar in — kon zij zijn hart winnen — zij zou dan ten minste eene gelegenheid hebben die haar nu ontzegd was; en zoo zij na dit alles, al hare hoop ijdel vond, dan kon zij hem ontslaan, en zou zij er niet erger aan zijn dan nu. Maar haar vrouwelijke trots kwam tegen deze redenering op — hare vrouwelijke kieschheid verbood haar eene geveinsde liefde aan te nemen, of zich aan een man op te dringen.

Na zulk een onrustigen nacht, waarin elke bedroevende gedachte haar met overdrevene verschrikking bezocht, was het voor haar eenige verligting te bemerken dat zij bij helderen dag de overeenkomst van den vorigen avond slechts als scherts beschouwde. In weerwil dier overtuiging, kleedde zij zich dien dag met bijzondere zorg. Zij ging, toen Frank aangediend werd, wat weldra gebeurde, beneden in de gezelschapkamer, volkomen bewust van zijn doel, en ook even zoo bekend met haar antwoord.

Frank, de elegante en misschien te vertrouwelijke man van de wereld, was zich zelven bij die gelegenheid klaarblijkelijk niet gelijk. Hij was zigtbaar verward en beschroomd. Hij sprak van duizend verschillende zaken en sprong van het eene onderwerp onverwacht op het andere. De houding van Blanche gaf hem eenigermate zijne bedaardheid terug; maar zijne ongerustheid keerde telkens weêr, bij de gedachte aan hare waardigheid te kwetsen door den slag dien hij voorbereidde.

Er was zoo veel gevoeligheid en teederheid in haar gelaat, dat hij er voor terugdeinsde om hare gevoelens te kwetsen. Hij stelde het nog wat uit en, hoe langer hij draalde, hoe onmogelijker zijne taak hem toescheen, want hoe meer hij met Blanche sprak, des te hooger moest hij hare inborst schatten.

Meer dan eens, besloot hij, bekoord door den rijkdom van haar gesprek en de bevalligheid van hare manieren, zijn aanbod uit te stellen tot hij haar beter zou kennen, daar hij gevoelde dat het mogelijk, op een anderen dag, in een anderen zin kon gedaan worden.

De morgen was bijna ten einde toen hij het besluit nam te zeggen: „Mejufvrouw Blanche ik bragt u heden morgen een bezoek met een zeer onaangenaam — ik meen — zeer aangenaam, doch — buitengewoon doel."

Eene diepe blos bedekte het gelaat van Blanche; zij beefde zigtbaar, en Frank vervolgde met gedwongen moed. „Mejufvrouw Blanche, ik kom u hier mijn hand aanbieden." Hij hield plotseling op, als of hij verlegen was, op welke wijze zijne woorden in te kleeden.

Het hart van de arme Blanche klopte zoo snel dat zij niet kon spreken.

Gedurende de daaropvolgende stilte herstelde Frank zich voldoende van zijne verlegenheid, om acht op haar te slaan en haar te bewonderen, maar Blanche had ook weldra hare gedachten bijeen.

„Mijnheer Treverton," zeide zij met eene zachte en duidelijke stem, ik zal niet vragen wat u noopte dit vreemde aanbod te doen. Het is voor mij genoeg overtuigd te zijn dat gij mij niet bemindet en hoewel ik arm en eenvoudig ben kan ik niemand tot echtgenoot kiezen die mij geene genegenheid toedraagt. Ik gevoel dat het niet vriendelijk van u was om —" zij kon niet verder spreken. De opkomende tranenvloed dreigde al hare waardigheid te doen verdwijnen. Zij ging haastig naar de deur.

Frank kon bijna zelf zijne tranen niet weerhouden bij het gezigt van hare ongeveinsde smart; hij volgde haar, vatte hare hand, zich van hem los makende drukte zij met de woorden: „Eene gedachtenis" iets in de zijne en verliet het vertrek.

Frank hield het voorwerp in de hand zonder er naar te zien, voor dat hij twee of drie malen de kamer op en neer gewandeld, zich zelven over zijne onvriendelijkheid en dwaasheid beknord en de arme Blanche hartelijk beklaagd had. Toen hij de hand opende, zag hij iets zeer zorgvuldig in een silver papier gewikkeld. Hij ontvouwde het, en vond — een champagne-kurk!

Het zou moeijelijk zijn te beschrijven wat Frank gevoelde toen hij huiswaarts keerde. Hij was geslaagd; hij had de weigering ontvangen waar hij naar verlangde; hij scheen evenwel de ligtzinnige jongeling niet meer dien men zoo verwachten. Inderdaad hadden het verstand, de beleefdheid en beschaafdheid van manieren, maar nog meer de waardigheid waarmede zij zijn aanbod had afgewezen, een diepen indruk op hem gemaakt. Welligt vleide hij ook met zijne gewone gevatheid in zulke zaken, den toestand van hare gevoelens ten zijnen opzigte, want de mannen zijn ijdele wezens en snel genoeg van bevatting om te zien of, zoo noodig, zich te verbeelden wat hen vleit.

In elk geval bewees de gedachtenis dat zij bekend was met de redenen die hem bewogen hadden zijn ongelukkig aanbod te doen; en hare gevoelens onder zulke zonderbare omstandigheden boden hem een vreemd onderwerp voor zijne onderneming aan, voornamelijk zoo zijne veronderstelling omtrent den toestand van haar hart juist was. Hij vond zich derhalve geroepen, om, eenvoudig uit nieuwsgierigheid, het laatste punt te onderzoeken.

Een philosophisch onderzoek is, hoewel met een goed doel, onder zeker omstandigheden gevaarlijk. Die waarheid ondervond Frank lang voor dat zijn leercursus afgeloopen was. Hij werd zoo smoorlijk verliefd dat hij zich zelfs in staat gevoelde de eischen van eene eenvoudige vrouw in dit opzigt te voldoen.

Sommige oppervlakkige opmerkers mogen denken dat dit niet veel te beduiden heeft. Maar ik moet er op wijzen dat dit zeer veel beteekent — daar eene eenvoudige vrouw, behalve de liefde, die anderen zou voldoen, nog daarenboven zoo veel vraagt om haren twijfel te bevredigen over hare eigen aantrekkingskracht.

Maar zoo als ik reeds gezegd heb, de betoovering van Frank was volkomen. Men hoorde hem eens daarna zeggen, dat het gelukkigst oogenblik van zijn leven was geweest toen Blanche hem beleed, dat, hoewel zij niet verkoos dat haar lot beslist werd door het springen van eene champagne-kurk, zij hem reeds bij zijn eerste aanbod beminde. (O.)

*die hem als supra elu inwijdt en als een trouwelooze Gymnosophist, de geheimen van het land der Surinen verraadt, hetwelk een groot hoofdstuk dreigt te worden.*

„Is uw werk een Roman?"

„Het is een Roman en geen Roman. Het is eene waarheid voor degene die het kunnen begrijpen, en eene buitensporigheid voor hen, die het niet verstaan."

(BULWER'S ZANONI.)

Ik had nooit gedacht dat *Gouda*, zoo rijk aan schoonheden was, telkens ontdekte mijn oog een dier heerlijke wezens, welke de dichter als *„Edel keurgesteent, van Hollands maagdenrij"*, had kunnen bezingen.

Des namiddags maakten wij niet eenige dier *„keurgesteenten"*, en zus MARIJ, een ritoertje, doch *Neêrlands* zoete lentelucht, die zoo als de KNAPPE zoude gezegd hebben: „meestal met een blaauwe neus van de kou op 52 komt" — werd op eens zoo kribbig van humeur, dat de dames en wij ook, regt verheugd waren, toen het rijtoertje was afgeloopen.

Des avonds gingen wij op uitnoodiging naar de woning eener lieve achtenswaardige dame, mevrouw VAN TOUTON, zuster van den toenmaligen *gouverneur* van *Utrecht*, aan wie wij plegtig werden voorgesteld en alwaar wij in een kleinen uitgezochten kring, een paar uren allerangenaamst doorbragten. — Ik maakte daar wezentlijk, belangrijke kennisschap; voor eerst met mevrouw de *Douairière* VAN R.... en hare bekoorlijke dochter EMMA, de laatste, eene *creole* van *Java* — benevens een aangehuwden broeder van de *Douairière*, den majoor PIKKENIEK, een bejaard man van *„zestig"* die echter hupsch, vrolijk en allerangenaamst van manieren was en wiens grijze haren alleen bewezen, dat de tijd, eene lange *visite* bij hem had afgelegd. — Bij het eerste gesprek, met den majoor, geraakten HENRI zoo wel als ik op dien vertrouwelijken voet, welke anders zoo moeijelijk tusschen jeugd en ouderdom plaats vindt. Ten bij het afscheid nemen liet *hij* ons niet los, voor dat wij beloofd hadden, hem een bezoek te zullen geven *„in zijne bomvrije-oud vijerlijke vesting"*. Uit het stel! riep hij ons nog onder het heengaan toe. — „En dus als het kan, heeren! morgen avond op 't appel."

Des anderendaags avond wandelden wij naar zijne woning. — „De lezer ziet dat ik, om hem in het lange hoofdstuk wat te gemoet te komen een geheelen *dag* reisontmoetingen, binnen *Gouda* oversla; dat ware het niet om de groote reis naar *Suriname*, regt tè te bejammeren is."

„Welkom, welkom!" riep de majoor PIKKENIEK ons toe, nadat de knecht ons had binnengeleid. — „Jonge vrienden komt, nu eens als fidele kameraden een weinig gekeuveld, elke strenge dienstregel op zijde gezet, kijk niet naar mijne verraderlijke witte haren, doch geloof maar, dat mijnheer de tijd storm op mij loopt, en door hij met *één sabelslag*, veertig jaren in zijne stellingen is teruggeworpen."

Wij drukten den vrolijken grijsaard hartelijk de hand.

„Zie vriend NIKKER, ik heb uwe geschiedenis en uwe plannen gehoord en daarom stel ik veel belang in u, te meer, omdat gij een onwijssen worp met het lot wil wagen, en naar een land wilt gaan, waarover ik mij verpligt gevoel, u het een en ander, mede te deelen."

Ik boog mij als dankbetuiging voor zijne belangstelling.

„Dat land mijn vriend ROB, is bij *honderd duizend millioen bajonetten* een fuik der bedroevenissen, een land, iets slechter dan *Frederiksoord*."

— „Ik hoop majoor, dat gij in uwe kritieke beschouwing iets te sterk zijt."

— „Hoop wat gij wilt vriend NIKKER! ik beschouw die *Kolonie* als een plekje op de wereld, waar de hemel, in eene regtvaardige bui, de algemeene *straf-divisie* geplaatst heeft."

„Hoe majoor?"

„Zie jonge vrienden, mijne haren hebben reeds zestig en vier dienstjaren — en wanneer elk dier haartjes spreken kon van de ondervinding die hun WelEdele dienaar de majoor PIKKENIEK, zoo wel *hier*, als *daar*, gehad heeft, uwe beoordeelingen waren misschien nog krasser dan de mijne. Gij beiden zijt nog jong en dan, gelukkigen die gij zijt! loopt gij in de *„pas du route"* zoo zorgeloos op den grooten weg des levens voort, u niet bekommerende over het *billet van inkwartieringen* na de *marsch*, maar ik zeg u met den ernst die mijn ouderdom nu en dan past, elke *vrouw* en elke *man*, die daar henen trekt, en nog niet vergiftigd is door de bittere wereldvrucht der werkelijkheid zal er, moedeloos, als een *Pariah* in smartvolle vergetelheid, ronddwalen, tot dat zijn diensttijd uit is, of met *„onbepaald verlof"* naar de eeuwigheid trekt. Zeldzaam gelukt het een, straffeloos te *deserteren* — maar, hierbij *halt* gehouden — wat zullen wij drinken, ik heb heerlijke *Chambertin*!"

De wijn werd op bevel van den majoor binnengebragt, benevens — zoo als wij dadelijk ondervonden, echte *Manilla* sigaren.

„Zie zoo! daar wij nu in 't *vuur* zijn en onze vivres hebben, rukken wij als trouwe krijgsmakker voort, — *„Marsch!"*

„Majoor!" viel HENRI hem in, „ik *proponeer halt*!"

„Goed aangemerkt, jonge vriend! alzoo *halt! front! rigt u!* een gezwinde lading — *maak vaardig! aan! vuur!* hoe vindt gij mij?"

*„Honderd duizend millioen bajonetten!"* juichte HENRI, „de beste generaal veldmaarschalk voor eene geheele wereld-compagnie!"

„Gij zijt een flink soldaat mijnheer HENRI, en ik bevorder u tot *Bombardier eerste klasse*, denkt aan uw pligt, geeft geregeld vuur, kruid en ammunitie, ligt er bij, vaten in den kelder, goed aangelegd en den vijand nooit tijd gelaten om de zwakke zijde onzer stellingen te laten bemerken of te overrompelen en nu de eerste les van den soldaat: *„staat!"*

HENRI laadde, wij legden aan — vuurden en bragten onze geweren af."

„Mijn vriend NIKKER!" vervolgde de majoor na dien eigenaardigen smak met den mond, die in hem, een wijnkenner, bewees. — „Ofschoon ik volstrekt het regt niet heb, om mij met uwe plannen te bemoeijen, zoo wil ik door openhartigheid, mijne handeling vrij pleiten; deze zamenkomst is niet zoo geheel onvoorbereid, maar tengevolge eener *coalitie*, tusschen uwe zuster MARIJ, den heer NIKKER *Senior* en den majoor PIKKENIEK. Zij wenschen u in het vaderland te houden, en daarom door mijne ondervinding in dat land, dat ik zoo even, voor lang eene *straf-divisie* noemde — u met den toestand, die niet zoo aanlokkelijk is, bekend te maken, ik geloof dat ik, omdat ik belang in u stel er eenig regt toe heb; *prima* mijn ouderdom en ondervinding, *secundo*, mijne arme vermorste levensjaren in die warme *bataille* en *tertio* omdat ik gedeeltelijk eigenaar ben in dat land, van eene suikerplantandje."

*„Kyrie eleison!"* zuchtte HENRI.

„Ja wel, *Kyrie eleison*," mijnheer, want ik heb het ondervonden," welke waarheid er in de hollandsche spreekwoorden opgesloten waren *„ver van uw goed, digt bij uw schade!"* en *„Het oog van den meester maakt het paard vet!"*

„Het eerste," zeide HENRI „is waarschijnlijk eene kleine *surprise* voor de *Administrateurs* al daar, en het tweede, eene kleine aanmaning voor eigenaars, om er de 775 pCt. welke, *„als schimmen van den nacht, voor 't zoekend oog verdwijnen,"* zelve te genieten."

„De beschouwingen mijne jonge vrienden! die ik u, uit mijne ondervinding zal mededeelen, zijn van voor twintig jaren geleden, en ik moet u bekennen, dat, ook daar — *hoe zeldzaam ook!* uitzonderingen op den algemeenen regel plaats vinden, onbekend, kan het u niet zijn, dat deze schoone *Nederlandsche kolonie*, bij het jaar achteruit gaat en om u dien vreesselijken achteruitgang duidelijk te maken en er de oorzaken van te doen kennen, moeten wij een weinig van voren af aan beginnen.

„Het Woord *Kolonie*, wanneer wij dat in de geschiedenis lezen, doet ons denken aan een ver' afgelegen plekje lands, alwaar een aantal menschen, door één gelijk denkbeeld, verbroederd heen toog, om door arbeidzaamheid en in het gevoel van algemeene maatschappelijke gelijkheid, dat *„fortuin"* te zoeken, wat het vaderland hen niet scheen te kunnen geven.

De oorzaken eener kolonie waren meestal, *Staats* en *Godsdienst* vervolgingen, achter uitzetting van eene geheele plek in volksregten, zoo als dat met *Ierland* op dit oogenblik plaats vindt, of het plaatsen van soldaten, op eene afgelegen veroverde plek. Bij het ontstaan eener *kolonie*, zijn de inzigten gewoonlijk één, van daar spoedige ontwikkeling en vooruitgang. De *kolonist* zelve denkt welhaast in dien *naam*, *„eigen grond en bezittingen*, door onderlingen arbeid." Eene kolonie, behoort altijd *Landbouwende* te zijn, van daar, dat volken, die uit den aard handelaars waren, zoo als de *Joden* of *Israëliten*, nooit eene *kolonie* hebben kunnen ontwikkelen, tot een hoopentrap van bloei, wat de geheele *Historie* ons bewijst. De schoone karaktertrekken eener pas gestichte kolonie zijn: *Trouw*, *Godsdienstigheid*, *eenvoudigheid* en *strenge gehechtheid*, *aan de oud vaderlandsche zeden*, doch daar geene maatschappij zoo schoedig door vreemde deelen wordt doormengd, als eene *kolonie*, zoo verliest ook niets spoediger zijne eigenaardigheid, dan eene volkplanting, alsdan geraakt de vroegere familieband losser, de éénheid van het volksdenkbeeld rekt uit en breekt, en daar, waar vroeger één *patriarchaal* huisgezin in de schoonste eensgezindheid leefde, treedt vreemdelingschap met bedorvende zaden er tusschen, wat alles oplost.

De eerste doodelijke handeling in de belangen eener *kolonie*, is het oogluikend toestaan, dat kolonisten (*het is belagchelijk nu nog, dien naam te noemen*,) als grondbezitters, vreemd en onbekend met de volkplanting en den Landbouw, in het lieve vaderland mogen wonen, en mag zoo iets, door *wet* en *regt* der tegenwoordige Europesche staten billijk schijnen, *het is ontegenzeggelijk, de ondergang van iedere kolonie!*

Eene kolonie behoort als plek *geheel* en onverdeeld, aan het vaderland te behooren, en geen eigendom, mag, noch aan vaderlander, noch aan vreemdeling worden toegestaan? Alleen verpachting, voor korten of langen tijd aan inwoners, de arbeid die *daar* geschiedt het product dat *daar* gewonnen wordt, behoort *daar* ter markt te komen, zoolang de slavernij op zulk een plek bestaat en zulks bijzonder eigendom, kan daarstellen van personen, die uit de kolonie willen vertrekken, zoo mogen die personen in het vaderland, waar *geene* slavernij bestaat, en alzoo geene slavenhouding geduld mag worden, niet toegestaan worden, te wonen, want, zij leven dan aldaar in strijd met de *wet*, die iemand verbiedt een slaaf te hebben.

Immers, bragt hij zijn eigendom *„een slaaf"* daar, dan was die slaaf als van zelven vrij. Ik ben geen *wet-* veelminder, *regts* geleerde mijne vrienden! maar ik ken de gevolgen, die ontstaan zijn, uit de ongepaste vrijheid, dat eigenaars voor het grootste gedeelte dier kolonie, in het vaderland wonen. Uit dezen rampzaligen toestand spruit voort:

1. Minder belangstelling voor de plekje.

2. Welke door den dood bij erfenis of latere opvolgende erfenissen, geheele onbekendheid met den toestand en het karakter der kolonie.

3. De noodzakelijkheid van *representanten* der eigenaars, op die plek te moeten *dulden*.

4. Hunne spoedige ondervinding, dat intrigue en broodnijd hen waggelend op het *vette* paard doet zitten, zoodat belang of liefde voor den kolonialen grond, bij hen sterft — en zij slechts denken, om de *koe* zoo lang te melken tot er nog *één* droppel uit hare uijers te persen is.

5. Dat zij vermeenen, eenig regt te hebben op grondbezittingen, die zij weten, zoo *dubbelzinnig* door de tegenwoordige eigenaren verkregen te zijn.

6. De magt die daardoor in handen der *representanten* komt, en die als volstrekt geen belang in de *kolonie* hebbende, alles zullen helpen belemmeren, wat tot volksvooruitgang dienstig is, die slechts *één afgod* erkennen, de *„Suikerreus"* geheeten.

7. Die, doordien zij slechts een tweede stem in het belang van den eigendom hebben, zich wel wachten, van *iets* te verbeteren, waar *iets* bij gewaagd moet worden — overtuigd, dat deze handeling, door hunne *collega's* broodbenijders, terstond zoude dienen, om hen bij den eigenaar of fondshouder als roekeloos en tegen het gewone doch zekere voordeel, echter in manier, twee eeuwen ten achteren af te schilderen.

8. Eene verlamming van goeden wil bij eenigen, die, nu als zorgeloozen met klare oogen zien, dat de *kolonie* ten gronde gaat, maar met de schoonste bedaardheid en een gemoed zoo kalm, als de *beul*, die een ander ter dood moet brengen: zeggen: *„'t spijt me, maar, er is niets aan te doen, 't kan mijn tijd zal het nog wel uithouden."*

9. Verlamming van *concurrentie* met den voortgang der beschaving in andere werelddeelen.

10. Een verfoeijelijk *crediet-stelsel*, dat iedere volksbeweging en arbeid verlamt, ontzenuwt en vermoordt.

11. Niet de minste opwekking tot staat- en landhuishoudkundige kennis.

12. Een langzaam aangroeijende afschuw, van beschaafde natiën, op die plek.

13. Dat alle, schade aan eigendom, product en arbeid, door noodlottige omstandigheden, veroorzaakt, — alleen voor de kolonie blijft, en dat de belangrijkste voordeelen, die zij door den grond en den arbeid afwerpt, naar Europa gaat, terwijl zij, op de kosten, die gemaakt worden, om te arbeiden, belastingen en zoovoorts, nog eens crediet moet geven; — daar de betalingen of geschieden op één jaar — hetgeen een afschuwelijk kanker is voor een *landbouwende staat*, of door wissels op 3 tot 6 m.

„Doch ik zal u op dit punt niet verder met optellingen vermoeijen, zeker is het, dat hoogst verwarrende omstandigheden, ten ondergang van de kolonie daaruit ontstaan. Ik noem bijvoorbeeld, eene *personele belasting*, die geheven wordt, op den *bewoner* en de waarde zijner inkomsten, zoude nu de *representant* van *tien*, *twintig* of *dertig* plantaadjes wel zooveel *personele belasting* worden afgeeischt, als gezamentlijk zoude plaats vinden, wanneer de eigenaren dier bezittingen er woonachtig waren! — deze drukking geschiedt dus ongelijk en is derhalve voor de kolonie eene belasting die *niet* behoort plaats te vinden."

Zoude in ditzelfde geval, de *representant* van dertig plantaadjes en, laten wij het *minste* nemen, *dertig eigenaren*; voor de waarde van dertig maal *verhoogde contributie* als vrijstelling van schutterlijke dienst betalen, welke dertig malen voldoening, zoude plaats vinden, wanneer de eigenaren er woonden, maar die zij nu, *ook dienden* te betalen, daar burgers en kolonisten, verpligt zijn, hunne eigendommen, te bewaken, ik noem u slechts een paar nietigheden van weinig belang op; wat maar wat geld betreft, doch, de wetten, die er langzamerhand gemaakt zijn, en waarvan de een de ander, aller dolzinnigst tegenspreken, schijnen daar even als de *representanten* gekomen te zijn, om zulk eene verwarring te stichten, dat, al had men ook een dozijn ARIADNE'S, en een geheele *garen* en *lintwinkel* met klnwetjes katoen, men nog niet op eene fatsoenlijke wijze het doolhof uit zoude komen. Doch ook dit punt, zal ik maar laten rusten, want al sprak ik als BRUEMANS an een eeuw achter elkander van al de ellendigheden in die *kolonie*, dan, was ik nog niet klaar, en *Nederland* en onze *vaderen* sliepen misschien dan nog gerust op hun goed vertrouwen van, wat deze of gene, die er met fortuin van daan kwam en alzoo niet gaarne de sluijers opgeligt willen zien, er van verteld hebben.

Het tweede punt van gewigt voor eene kolonie, is de keuze der regering. Ik stel, als schroomvallig om een bepaalde uitspraak te doen, de vraag: „Behoort de toestand *patriarchaal* of *republikeinsch* te zijn? Moet het bestuur in handen gegeven worden, aan eene *Maritieme*, *Civiele* of *Militaire* magt? Laat ons niet onbescheiden eene keuze doen, maar de geschiedenis van alle *kolonien* nagaan.

Elke kolonie begint als een *gemeene best*, en wordt, door een *herder* volgens *patriarchale* wijze geleid — spoedig verandert die toestand en daar wij nu alleen willen spreken, van *kolonien*, der zeemogendheden, zoo is de eerste magt, die eenigen invloed in de kolonie verkrijgt, de *maritieme*, omdat de koningrijken en de zeemagt henen zenden om te kijken of de zaakjes den regten gang gaan, nu zijn de zeelieden hupsche, brave, rondborstige kerels, die *excellent* orde op hun schip weten te houden, maar om zich met *plattelands-zaken* te bemoeijen, daar zijn zij gewoonlijk niet in „te huis"; zij verdragen, geene ellendige spitsvondigheid — zij dulden geen gehuichelden *staats-* of *kerk* vorm van buiten mooi opgeschilderd, van binnen, vol wormgaten, — zij wringen zich niet, in bogten gelijk de *Boa constrictor*, om, al schuivelende den boom te bereiken waaraan zoo vele vruchten rijpen, en toch vrienden! ik wensch van tijd tot tijd, dat er eens een ferme *opper-admiraal* naar toe ging, om het genoegen te smaken, van te hooren; dat wij een dozijn of wat schurken, er hebben laten *laarsen*, *kielhalen*, kennis heeft doen krijgen, met twee dozijnen *„jufvrouwen driestreng"*, en er als gepast *garneersel*, voor zijn koninklijk oorlogschip, een stuk of wat aan de *ra's* had laten opknoopen."

De majoor PIKKENIEK was al langzamerhand in vuur geraakt, en later, toen ik hoorde, in welken toestand hij, als medeeigenaar van eene *„schrikkelijk winstgevende, suiker-plantaadje* in de kolonie stond, verwonderde ik mij niet, dat hij met een zekere partijdigheid op die volkplanting *Suriname* nederzag.

„Majoor!" zeide HENRI aanslaande, en vier ledige flesschen, op de tafel plaatsende, „De batterijen van den vijand zijn allen ontmanteld; zij schijnen gebrek aan *ammunitie* te hebben, mij dunkt, wij moesten van het sterke punt, dat wij bezitten, gebruik maken en het *signaal* laten geven, om halt te houden en te *bivouakken*, of... zullen wij nog *één* aanval wagen?" „Wat!" riep de majoor, en schelde, de knecht kwam: „*Blaas* voorenden kok en haal de beste stukken uit de kelder om zoo met een, storm te loopen."

Wij bleven dien avond, bij den majoor PIKKENIEK *souperen*, waarbij wij erkennen moesten, dat hij de stelling van een goeden aanval uitmuntend verstond, dat de reserve stukken, volmaakt waren en dat wij, toen Gouda's groote klok *„twaalf uur"* bromden, wij bij het aftrekken met de grootste verwachting op de toekomst, beloofden, morgen avond terug te zullen komen.

## SCHEEPSTIJDINGEN.

### BINNENGEKOMEN.

Den 21sten dezer, de Fransche stoomboot *l'Abeille* van Cayenne.

### VERTROKKEN.

Den 21sten, de Fr. stoomboot *l'Abeille*, naar Demerarij.

### UITGEKLAARD.

Den 20sten dezer, het schip *Theodora Josina*, kapt. Tjakkes, lading: 173 ordinaire en 18 kleine vaten Suiker 283,785 pond en 22 puncheons Rum 2,640 gallons.

Den 23sten, het schip *Johanna Jacoba*, kapt. Sap, lading: 199 ordinaire en 21 kleine vaten Suiker 313,985 pond. Beiden naar Amsterdam.

Den 26sten, de Engelsche brik *Benjamin Cushing*, kapt. J. Power, naar Gloucester, lading: 153 vaten melassie 19,942 gallons, 45 vaten suiker 61,282 pond, 139 balen kakao 19,560 pond en 4415 pond oud koper.

Den 27sten, de Hamb. sloep *Pomona*, kapt. P. M. Durok, naar Demerarij, lading: 33 vaten Suiker 52,542 pond, 10 balen schoone katoen 3200 pond, 1 baal vuile ditto 280 pond

198 pond gomme, 11 gallons bitter en likeur, 9 kisten sigaren, 1 kist koopmanschappen en 1 dito banket.

**IN LADING NAAR AMSTERDAM.**

Het schip *Caspar de Robles*, kapt. van Sloo-ten, adres, bij H. Degenhard.

Het schip *Amsterdam*, kapt. Wehdemeijer, adres bij H. Degenhard.

## PRIJZEN DER PRODUCTEN.

*Bij inschrijving verkocht :*

SUIKER. Den 22sten dezer, van plant. *Potribo*, 15 vaten a 9,95 cts.

Idem. Van plant. *Hazard*, 16 vaten a 9.95 cts.

Idem. Den 23sten, van plant. *Schoonoord een derde*, 7 vaten a 9,95 cts.

MELASSIE. Den 22sten, van plant. *Potribo*, p. m. 600 gall. a 30 cts.

Idem. Van plant. *Hazard*, 600 gall a 30 cts.

Idem. Den 23sten, van plant. *Schoonoord een derde*, p. m. 500 gall. a 28 cts.

## PUBLIEKE VEILINGEN.

Ter Kastelenije van het Geregtshof.

Vrijdag, den 26n. Augustus 1859.

De Houtgrond *Wilhelmina Catharina*, *Frederica* c. a., aangekomen hebbende J. J. en L. A. de Mesquita. — *f* 4,700. — J. B. de Mesquita Jz.

## BURGERLIJKE STAND.

Op den 26 Augustus 1859, is aanteekening gedaan van het voorgenomen huwelijk van:

Salomon Isaij Abrahams en Elisabeth de Vries.

Hermanus Christiaan Boer en Elisabeth Francina van der Steede.

Jacobus Duschman en Charlotte Jacquelina Nahar.

Van den 20 tot den 27 Augustus 1859, zijn alhier ingeschreven, als overleden :

Den 20sten, Johannis Christiaan Norden, 6 maanden en 3 weken.

Den 21sten, Adriana Carolina van Costerus, 1 jaar en 5 maanden.

Den 22sten, Petronella Floortje Ling, 29 jaren.

Den 24sten, Johannes Jongerheld, 26 jaren, Jager.

Idem. Frederika Wilhelmina Mechelsen, 72 jaren.

Den 25sten, Tong-Asin, Chin. Immigrant, 30 jaren u. g.

Den 27sten, Rozette Charlotte Henriette Norden, 1 maand en 2 weken.

*Levenloos Geboren :*

Den 24sten Aug., een kind van het Vrouwelijk geslacht van Johanna Elisabeth Gerhardina Schouten, echtg. van Johan François Arons.

## BINNENLANDSCHE BERIGTEN.

M. H. Brandt weduwe J. Walse heeft zich tot het Gouvernement gewend met verzoek dat aan haar in allodialen eigendom en erfelijk bezit worde afgestaan, het Erf gelegen aan de *Groote Dwarsstraat* bekend onder N. W. La. F No. 201, O. W. La. D No. 44.

Tijd van verzet *veertien* dagen, gerekend van den 22 Augustus 1859.

De navolgende personen hebben van het Gouvernement verzocht, om Erven en Landerijen in pacht te bekomen, als :

1. M. P. J. Mazellina, het Erf op den hoek van de *Pontewerf* en *Rust en Vredestraten*, N. W. La. F No. 163.

2. A. van de L'Isle, het Erf gelegen aan de *Rust en Vredestraat*, N. W. La. F No. 163b.

3. R. C. Olivieria, het Erf gelegen aan de *Drambrandersgracht*, N. W. La. F No. 104.

4. M. M. de Souza en

5. S. H. Ingel, elk een Erf gelegen ten Oosten van de *Wanicastraat*.

6. W. Jas, een perceel Land gelegen ten Westen van de *Wanicastraat* en ten Noorden van de *Limesgracht*.

7. A. Norma, een perceel Land gelegen ten Westen van de *Wanicastraat* nabij de *Drambrandersgracht*.

8. H. A. Rakt, een perceel Land gelegen ten Zuiden van de verlengde *Drambrandersgracht*.

9. G. F. L. Romans, een perceel Land gelegen ten Zuiden van de *Knuffelsgracht*.

Tijd van verzet *drie* weken, gerekend van den 22 Augustus 1859.

Ten gevolge van het besluit door N. D Hisgen gedaan verzoek, zijn *Brieven van Manumissie* verleend geworden aan de slavin *Louisa*, geboren in 1823, wier moedersnaam onbekend is, toebehoord hebbende aan de Gouvernements plantage *Catharina Sophia*.

Zullende gemelde gemanumitteerde voort aan de namen voeren van :

*Esther Louisa Esser.*

## Aanzoek voor Vrijgeving.

*Den 26n. Augustus 1859.*

Van de slavin *Jaba* of *Adriana*, geboren in 1817, dochter van *Eva*, (overl.), toebehoorende aan F. P. Bonguenon als in huwelijk hebbende H. C. A. Reijke.

Van het slavenkind *Elisabeth*, geboren in 1859, dochter van *Ketty*, toebehoorende aan plant. *Nieuw Meersorg*, divisie *beneden Cottica*.

Van de slavin *Catrijntje*, geboren in 1818, wier moedersnaam onbekend is, toebehoorende aan G. F. C. Romans.

De PROCUREUR GENERAAL der kolonie *Suriname* ;

In ervaring zijnde gekomen dat vele voogden in gebreke blijven ingevolge de verpligting hun bij de wet opgelegd, eene expeditie van den geregtelijken inventaris van alle goederen, actien, credieten enz. den minderjarigen aankomende, dien zij binnen den tijd van drie maanden na de aanvaarding der voogdij, hebben moeten doen opmaken ter Gouvernements Secretarie te deponeren.

Gelet op de bepaling van artikel 7 van de Tweede Afdeeling der Publicatie van den 8 Februarij 1836 (G. B. No 1).

Maant bij deze alle, zoo *legale* als *testamentaire* en *openbare voogden* binnen deze kolonie, die ten deze in verzuim mogen zijn, ten ernstigste aan, om zoo spoedig mogelijk, immers uiterlijk binnen twee maanden na dato dezer, aan de boven gemelde op hen rustende verpligting te voldoen.

*Paramaribo, den 25 Augustus 1859.*

## Politie.

Door de noodige herstellingen te doen aan de *Korte Kerkstraat* uitkomende in de *Keizerstraat*, zal aldaar de passage voor rij- en voertuigen gedurende eenige dagen afgesloten worden.

## Transport.

De Exploiteur aan E. J. Slengarde van het Erf met al de daaropstaande Gebouwen aan het *Gouvernementsplein*, N. W. La. A No. 97, O. W. La. A No. 49 | 50.

*Paramaribo, den 19 Augustus 1859.*

Den 22sten Augustus 1859, C. G. Kreps aan A. S. van Coerland, van het Huis en Erf aan de *Gravenstraat*, N. W. La. B No. 16, O. W. La. D No. 43.

*Paramaribo, den 22 Augustus 1859.*

Den 26sten Augustus 1859, J. S. de Vries Jz. aan M. J. Heijmans, van de *helft* in het Erf met de daaropstaande Gebouwen aan de *Watermolenstraat*, N. W. La. A No. 183, O. W. La. A No. 128.

*Paramaribo, den 26 Augustus 1859.*

## Hijpotheek.

Den 22sten Augustus 1859, N. Nielson gemagtigde van J. J. de Hart, 1e. Hijpotheek ten behoeve N. Nielson, te vestigen op :

*Een dertiende* aandeel in de plantadje *Sardam*.

*Een dertiende* in de plantage *de Nieuwe Grond*.

*Een dertiende* aandeel in het Erf en daaropstaande gebouwen aan den *Waterkant*, N. W. La. C No. 5, O. W. La. C Nos. 119 en 120

en *Een dertiende* aandeel in het Erf en daaropstaande gebouwen aan den *Waterkant*, N. W. La. A No. 181, O. W. La. A No. 130.

*Paramaribo, den 22 Augustus 1859.*

De Exploiteur bij het Geregtshof in de Kolonie *Suriname*, zal op Vrijdag den 7e. October 1859, des voormiddags ten *half negen* ure, publiekelijk bij executie verkoopen :

De Katoenplantage LOT No. 209 HOPE, cum annexis, gelegen in *Coronie* aankomende Catharina Susanna de Medici Echtgenoot van Friederich Wilhelm Faerber.

*Paramaribo, den 24 Augustus 1859.*

## ADVERTENTIËN.

### Gouvernements Secretarie.

Paramaribo, den 27 Augustus 1859.

Ten verzoeke van MARIA ELISABETH JONES wordt van haar voorgenomen vertrek uit de Kolonie aankondiging gedaan.

*De Gouvernements Secretaris,*

(11735) E. A. VAN EMDEN.

### CONCORDIA.

HUISHOUDELIJKE VERGADERING in den 1n. of LL. Gr.

VERG. en REC. in den 2n. of Medg. Gr. op MAANDAG den 29n. dezer des avonds te *zeven* uren *precies*.

### SEQUESTERS

van de Pl. Lot No. 209 *Hope* bieden bij inschrijving tegen KONTANTE BETALING te koop aan :

**11 balen schoone KATOEN,**

liggende ter Landswaag.

De inschrijvings billetten zullen tot DINGSDAG den 30sten dezer des morgens ten 9 ure, ter Griffie van het Geregtshof aangenomen en, aldaar geopend worden ten overstaan van den Heer Gecommitteerde tot de Zaken van Curatele en Sequestratie.

Het hoogste bod goedgekeurd wordende zal de KATOEN onmiddellijk na de toewijzing in ontvang moeten genomen worden.

*Paramaribo, den 27 Augustus 1859.*

De ondergeteekenden sedert 1e. Julij d. j. een HANDELSHUIS opgerigt hebbende te *Boston* Massachusetts onder de Firma van

## van Praag & C°.

brengen zulks ter kennis van het algemeen.

*Paramaribo, den 28 Augustus 1859.*

M. S. VAN PRAAG privé en qq. D. J. & A. VAN PRAAG.
J. VAN PRAAG.

A. SALOMONS Vendumeester zal op Dingsdag e. k. verkoopen :

**Provisien, Stukgoederen, Kopie Vloerplanken en RIGGELS, 1 vat OSSENTONGEN, 1 Muilezel, diverse soorten Aardewerk en Porcelein.**

### W. J. S. DE KANTER

zal DINGSDAG den 6 September e. k. des namiddags om 4 uren, ten zijnen huize door den Vendumeester J. F. FAVEREIJ doen verkoopen :

Wel onderhoudene MEUBELEN, PORSELEIN, ZILVER en GLASWERK

De GOEDEREN zijn één dag vóór en op den verkoopdag te bezigtigen.

Over *zes* weken dag en datum nader te bepalen zal door den Vendumeester A. SALOMONS publiekelijk worden verkocht.

### Het *Huis* en *Erf*,

gelegen aan de *Saramaccastraat*, N. W. La. E No. 64, bijzonder goed gelegen voor Plantage bewoners.

Inmiddels is hetzelve UIT DE HAND TE KOOP te bevragen bij den Vendumeester.

*Paramaribo, den 6 Augustus 1859.*

## Te Koop

### Het *Huis* en *Erf*

La. E No. 196 aan de *Groote Dwarsstraat*, in de nabijheid van de *Steenbakkers Gracht*. — inlichtingen te bekomen bij

(12486) F. C. KUSTER.

**12 à 14 Duizend Bolletrie *Cingels*, à KONTANT,** te bekomen bij C. P. EMANUELS, over de *Luthersche Kerk*.

## Voorradig BIJ E. A. J. van Gogh :

EXQUISE PARFUMERIEN, Fijne ZEEPEN, EAU DE COLOGNE, Borduurwol en Borduurpatronen op gaas gedrukt, Fijne verlakte GOEDEREN, *Omberdoozen*, *Bronzen* Thermometers, en Kandelaars, *Porseleinen* Voorwerpen, bijzonder geschikt voor Cadeaux, FLESSCHEN BAKJES, TAFEL en DESSERTMESSEN, LAMPGLAZEN, *Compositie* KAARSEN, *Ordinaire en Fijne*

**SIGAREN.**

ROOKTABAK in ponds en halve ponds pakjes, *WIJN* en *BIER* per dozijn, THEEBANKET, Beschuitkoekjes, Trommels ANIJS BESCHUIT, Amandelen, ROZIJNEN, Korinten, Gedroogde APPELEN, Sago, *Gort*, Genua OLIE, Orgeade, Stroop, Vatjes WORST, SAUCIJSJES, *ROLPENS* en *Bloemkool*. Eene partij *Schoenen*, *Laarzen* en *Pantoffels*, voor Heeren, Dames, en Kinderen, *Grondschoenen*, enz., enz. (12487)

## HOLLOWAY'S Pillen.

Deze bloedzuiverende Pillen zijn gedurende het laatste vierde deel eener eeuw in grooten navraag geweest in ons gansch Indisch rijk en sedert derzelver eersten invoer in Java zijn ze grootelijks voorgetrokken geworden door alle klassen en standen der maatschappij, terwijl ze door diegenen welke het bekwaamst zijn ze te beoordeelen, verklaard zijn geworden beter geschikt te zijn voor de aldaar heerschende ziekten dan eenig ander geneesmiddel ooit te voren in dit eiland gebruikt. In Koortsen zoowel alledaagsche als anderdaagsche en die lastige derdedaagsche wordt de loop der ziekte gestuit door dit onschatbaar geneesmiddel, hetwelk het vergift uit het ligchaamsgestel werpt, de vochten herstelt, het zenuwgestel opwekt, de nieren stimuleert, eene gezonde werking geeft aan de huid ; en de balans herstoort van den bloedsomloop, die grondslag der gezondheid is.

Deze *Pillen* en *Zalf* zijn allrier verkrijgbaar gesteld bij den Apotheker A. B. DE VRIES, aan de *Zwartenhovenbrugstraat* à *f* 1 en *f* 3. (12487)

GEDRUKT BIJ A. L. G. DE RANDAMIE.